

Révész szerint egy nemzet nem lehet büszke

2023 október 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még
nincs értékelve

Mérték

Szégyen!

„Ne legyünk büszkék Karikó Katalinra!” Ezzel a címmel írt jegyzetet a HVG-oldalán az egykori SZDSZ holdudvarának egyik oszlopos tagja néhány nappal azután, hogy két magyar Nobel-díjast is ünnepelhetett az ország.

Révész Sándor – aki sokáig a szabad demokraták lapjában, a Beszél?ben, majd a Népszabadságban publikált hasonlóan „haladó” gondolatokat – zavaros elmélkedése els? olvasatra az értelemmel folytatott ádáz küzdelemként is értékelhet?, de inkább illenek ide Polonius szavai a Hamletb?l: „?rült beszéd, de van benne rendszer”.

A hatalmas magyar siker, a két Nobel-díj – Karikó Katalin mellett Krausz Ferenc fizikusé – valójában csak ürügy, a lényeg ugyanaz, mint tíz, húsz vagy harminc évvel ezel?tt: az a visszataszítóan magyarellenes szemlélet, ami soha nem változik náluk. Révésznek – mint kiderül a cikkb?l – nem egy magyarral, nem Karikó Katalinnal van problémája, hanem a teljes magyarsággal.

A szerz? hosszan idéz Pet?fi Sándor A magyar nemzet cím? verséb?l, amivel bizonyítani igyekszik, hogy már a lánglelk? költ? sem volt büszke a magyarságra. Err?l csak annyit: Pet?fi valóban „ostorozta” a magyar nemzetet, az akkori történelmi helyzetnek megfelel?en, de szó sincs arról, hogy ezt általánosságban, koroktól és a nemzet aktuális állapotától függetlenül tette volna. Révész mégis így interpretálja a költ? szavait, a jelenre aktualizálva, hiszen azt írja: „Ennyit a Nobel-díj fényében napozó kormány hirdetésér?l, miszerint »Nekünk, magyaroknak van mire büszkének lennünk«. Ennyit a »nemzeti büszkeségr?l« az idei magyar Nobel-díjasok kapcsán. Aztán, akinek ez nem tetszik, határolódjék el Pet?fit?l mint a nemzetet apátiába dönt? kozmopolita nihilistától.”

Aztán érezhet?en önmaga hatása alá kerül és így folytatja:

De van ez még tovább is, mert nemcsak az a kérdés, hogy legyen-e büszke az ország, a nemzet ebben a konkrét esetben, hanem az, hogy legyen-e bárkire, bármikor, bármely ország és nemzet egyáltalán. Nos, ne legyen!

De még itt sem ér véget a szellemi ámokfutás, a szürreális okfejtés odáig fajul, hogy az érdemtelen büszkeség – vagyis, ha az adott eredményhez, Nobel-díjhoz, vagy sportsikerhez egyénileg nincs közünk – az nem csak indokolatlan, hanem kifejezetten káros is. Révész szerint „a teljesítményt?l független büszkeség, mely önérzetet, önbecsülést növel alaptalanul, ráárad azokra a közéleti tényez?kre, politikusokra, kormányokra, pártokra, amelyek ezzel megkínálják az embereket.”

Értjük, persze, hogyne értenénk.

Révész elvtársnak valójában az a problémája az ilyen magyar sikerekkel és az emiatt büszkeséget érz? magyarok millióival, hogy ezáltal er?södik a nemzeti önbecsülés, önérzetesebbek lesznek az emberek, ami rendkívüli veszélyeket hordoz magában. Például azt, hogy sok millió magyar érzi egyre inkább a hazájának ezt az országot, nem csupán egy lakóhelynek, ahogy a Révészhez hasonlóknál divat.

Na meg az is nagyon veszélyes, hogy az élet bármely területén elért magyar egyéni vagy csapatsikereket közösségi élményként megél? emberek milliói kezdik elhinni, nem kell kicsinek lenni, mert a magyar értékek jóval túlmutatnak a b? gatyán és a fütyül?s barackon.

Ezek az emberek tényleg nem tudnak mit kezdeni a nemzettel mint közösségi létformával, mert a liberális dogmájuk csak az egyént ismeri el, akinek jogai vannak, és ezek az „emberi jogok” mindenek felett állnak. Saját magukat helyezik a nemzeten kívülre, miközben felháborodnak, ha nemzetidegennek nevezik ?ket. De talán még egyszer?bb a képlet, arról lehet szó, amit a rendszerváltás után nem sokkal, 1993-ban Kornis Mihály író fogalmazott meg, hol máshol, mint a Beszél? hasábjain: „Mi, liberálisok pedig képtelenek vagyunk kimondani, amit szerintem valójában érzünk, hogy ti. mi még sokkal jobban gy?lölünk titeket, mint ti minket.”

De a gy?lölet nem pálya, ez maradjon az ? problémájuk, mi inkább legyünk büszkék a Nobel-díjasainkra, és az újabban egyre eredményesebb labdarúgóinkra is, mert Révész állításával ellentétben az ilyen fajta büszkeség nem érdemtelen jutalom, hanem annak a kifejezése, hogy összetartozunk, egy vérb?l valók vagyunk.

Borítókép: Révész Sándor (Forrás: Facebook)

Kis Ferenc

www.magyarnemzet.hu

Ajánló